

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. Пазарджик, 20.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: М Ненова

при участието на секретаря Ска Миладинова
като разгледа докладваното от М Ненова Гражданско дело №
20205220102955 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по делба, първа фаза.

Ищцата П. С. Р. чрез пълномощника си адвокат В. твърди, че с
ответниците М. Б. Р., Ц. С. Р. и С. С. П. са наследници на с.п.р., починал на **
г.

Приживе с договор за дарение на недвижим имот № 122, том XI, нот.д.
№ 3438/1997 г. същият дарил на ищцата и на брат ѝ с с р по ½ ид.ч. от дворно
място, представляващо УПИ XV-191, квартал 38 по плана на с. с, обл.
Пазарджик, състоящ се целият от 630 кв.м. при уредени регулационни
отношения, ведно с полумасивна жилищна сграда – едноетажна на площ от 77
кв.м. и стопанска постройка – паянтова на площ от 60 кв.м., при съседни на
имота: УПИ XVI-185, УПИ III-184, УПИ XIV-192 и улица.

В имота била построена и двуетажна масивна жилищна сграда на площ
от 66 кв.м., по отношение на която ответниците в качеството им на
наследници на с с р, починал на 23.10.2011 г., се снабдили с нотариален акт за
собственост по давностно владение, при квоти 4/6 ид.ч. за първата ответница
и по 1/6 ид.ч. за втората и третата ответница.

Твърди, че двуетажната масивна жилищна сграда била строена от баща
ѝ, поради което имотът се явявал наследствен. Същият не бил придобит по
давност от ответниците, тъй като брат ѝ С Р починал през 2011 г., а
нотариалният акт бил издаден през 2013 г.

Тъй като притежава по ½ ид.ч. от поземления имот и построените в
него полумасивна жилищна сграда на площ от 77 кв.м. и паянтова стопанска

постройка на площ от 60 кв.м., твърди, че е собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от двуетажната масивна жилищна сграда с площ от 66 кв.м. и моли същата да бъде допусната до делба при квоти: $\frac{1}{2}$ ид.ч. за ищцата и по $\frac{1}{6}$ ид.ч. за всеки от ответниците.

Ангажира писмени и гласни доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответниците М. Б. Р., Ц. С. Р. и С. С. П. чрез пълномощника си адвокат Ц. намират иска за недопустим и неоснователен.

Оспорват процесния имот да е съсобствен с ищцата. Твърдят, че имотът е изключителна тяхна собственост, тъй като е построен през периода 1988-1990 г. от наследодателя им с с р и ответницата М. Б. Р. по време на брака им и оттогава го владеят, без до настоящия момент някой да е оспорвал правата им.

В тази връзка сочат, че на 23.05.1997 г. с.п.р. се снабдил с констативен нотариален акт за собственост на дворното място и на другите две сгради, построени в него, но не и на процесната жилищна сграда, тъй като знаел, че тази сграда е построена от сина му с с р и снаха му. На 08.09.1997 г. с.п.р. подписал декларация по чл. 56, ал. 2, т. 2 от ЗТСУ (отм.), с която дал изрично съгласие синът му с с р да построи и узакони на свое име жилищна сграда в собствени му парцел, като всички строителни книжа и разрешения да бъдат издавани на името на с с р. Позовават се на констативен протокол от 03.09.1997 г., съставен от Община Септември, одобрени архитектурни проекти и конструктивно становище за узаконяване на жилищната сграда, в които като инвеститор бил посочен с с р, както и на Акт за узаконяване № 16 от * г. и нотариално заверена декларация от 30.12.1992 г. за даване на съгласие с с р да построи жилищна сграда на граничната регулационна линия.

Твърдят, че след построяването и узаконяването на сградата с с р и съпругата му са декларирали жилищната сграда в Община Септември и са заплащали данък сгради и такса смет до настоящия момент.

След започване на строежа през 1988 г. същите установили владение върху правото на строеж, а след реализиране на строежа обективирали намерението си да своят жилищната сграда, като заживели в нея. Ищцата никога не била живяла в нея, нито имала ключ за нея. След смъртта на с с р съпругата му М. Б. Р. продължила да владее имота, заедно с другите две ответници. Поради това твърдят, че са придобили имота на основание реализирано право на строеж и давностно владение и са изключителни собственици на имота. По тези съображения молят за отхвърляне на иска за делба и присъждане на разноските по делото.

Ангажират писмени и гласни доказателства.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

Страните са наследници на с.п.р., ЕГН *****, починал на ** г.,

като ищцата П. С. Р. е негова дъщеря, а ответниците – М. Б. Р., Ц. С. Р. и С. С. П. са наследници (съпруга и дъщери) на сина му с с р, починал на 23.10.2011 г.

На 23.05.1997 г. с.п.р. се снабдил с нотариален акт за собственост на недвижим имот по давностно владение и наследство № 54, том III, дело № 1340/1997 г., с който бил признат за собственик по давностно владение и наследство на дворно място от 630 кв.м., съставляващо имот пл. № 191, за който е отреден урегулиран парцел № XV-191 от 630 кв.м. в кв. 38 по плана на с. с, ведно с полумасивна жилищна сграда, застроена върху 77 кв.м. и стопанска постройка върху 60 кв.м., при съсед: Н. Р, Илия Ш, Любен Близнаков и улица.

През периода от месец май 1997 г. до месец септември 1997 г. на с с р са издадени строителни книжа за узаконяване на построената в парцел XV-191, кв. 38, с. с двуетажна жилищна сграда с площ от 63 кв.м., както следва: конструктивно становище, проект за ЧКЗП, проект за узаконяване на жилищна сграда, обяснителна записка.

На 03.09.1997 г. е съставен констативен акт № 8 от 03.09.1997 г. от Община Септември, с който след извършване на проверка на проектите, сметките документи и други книжа, характеризиращи обекта, и изпълнените до момента строително-монтажни работи, е констатирано, че строителството на жилищната сграда е започнато от с с р от с. с в парцел XV-191, кв. 38 на с. с върху 63 кв.м. през периода 1988-1990 г. Изпълнена е едноетажна сграда със сутерен и тавански етаж на уличната и дворна регулационна линия съгласно ЧКЗП, одобрено със Заповед № 37/30.07.1997 г.

На 08.09.1997 г. с.п.р. подписал декларация по чл. 56, ал. 2, т. 2 от ЗТСУ (отм.), с която дал съгласието си синът му с с р да узакони жилищна сграда на свое име в собствения му парцел XV-191, кв. 38 по регулационния план на с. с, като всички строителни книжа и разрешения да бъдат издадени на негово име и същия се ползва от всички права и задължения по ЗТСУ (отм.).

Подписът на декларатор в тази декларация е изпълнен от с.п.р. съгласно приетото по делото заключение по съдебно-почерковата експертиза.

На * г. сградата е узаконена на името на с с р с Акт за узаконяване № 16 от * г., издаден от главния архитект на Община Септември.

На 15.09.1997 г. с нотариален акт № 122, том XI, дело № 3438/1997 г. с.п.р. и Ц.на Иа Р. са дарили на децата си с с р и П. С. Р. при равни дялове следния недвижим имот: дворно място, представляващо урегулиран парцел XV-191 в кв. 38 по плана на с. с, състоящ се от 630 кв.м., при съсед: Н. Р, наследници на Илия Ш, Любен Близнаков и улица, ведно с построените в парцела полумасивна жилищна сграда на площ от 77 кв.м. и стопанска постройка върху 60 кв.м., като дарителите са запазили правото си да ползват имота, докато са живи.

На 11.03.1998 г. с с р е подал декларация по чл. 26 от ЗМДТ за притежаваните недвижими имоти на територията на Република България, с

която е декларирал, че с М. Б. Р. са собственици при квоти по $\frac{1}{2}$ ид.ч. за всеки на жилищна сграда в УПИ XV-191, кв. 38, представляваща къща, построена през 1990 г., на два етажа, с РЗП от 126 кв.м.

с.п.р. е починал на ** г. и е оставил за свои наследници по закон сина си с с р и дъщеря си П. С. Р..

с с р е починал на 23.10.2011 г. и е оставил за свои наследници по закон съпругата си М. Б. Р. и дъщерите си Ц. С. Р. и С. С. П..

На 28.03.2012 г. М. Б. Р. е подала декларация по чл. 14 от ЗМДТ, с която е декларирала, че с Ц. С. Р. и С. С. П. са съсобственици на основание наследство и Акт № 16 от * г. при квоти: $\frac{1}{2}$ ид.ч. за М. Б. Р. и по $\frac{1}{6}$ ид.ч. за Ц. С. Р. и С. С. П., на жилищна сграда в УПИ XV-191, кв. 38 по ЗРП, одобрен през 1968 г., представляваща къща, построена през 1990 г., на два етажа, с РЗП от 132 кв.м.

На 27.03.2013 г. с нотариален акт № 27, том II, рег. № 2295, нот.д. № 189/2013 г., М. Б. Р., Ц. С. Р. и С. С. П. са признати за собственици на основание давност при квоти: $\frac{4}{6}$ ид.ч. за М. Б. Р. и по $\frac{1}{6}$ ид.ч. за Ц. С. Р. и С. С. П., на следния недвижим имот: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 66 кв.м. и РЗП 132 кв.м., построена в поземлен имот пл. № 191, съставляващ УПИ XV-191, който се намира в кв. 38 по плана на с. с, общ. Септември, обл. Пазарджик, при съсед: УПИ III-184, УПИ XVI-185, УПИ XIV-192 и улица.

Свидетелят Р Г Н, син на ищцата, установява, че в с. с имат двор с две къщи. Едната била по-стара и в нея живели баба му и дядо му. По-новата се намирала на улицата и била строена през 1990 г. на мястото, където преди имало гараж. На първия етаж имало две стаи, коридор и кухня, а над тях – подпокривно пространство, което се ползвало за багаж. Откакто била построена новата къща в нея живеели вуйчо му и вуйна му. Когато бил в с, на гости на братовчедките си, свидетелят винаги спял в новата къща. Не знае кой е построил новата къща, нито кой е възложил строителството ѝ. Докато вуйчо му бил жив, нямали спорове с майка му. Споровете започнали след смъртта му.

Свидетелката И М Д, без родство със страните, установява, че живее в съседство с имота. В двора на Р имало две къщи. Старата била строена от дядото С, а новата я построил С преди 1990 г. – около 1986-1988 г. На мястото на новата къща имало гараж, който бил построен от С със съгласието на баща му. В него С си прибирал колата. Сега на мястото на гаража имало кухня. Над гаража имало още един етаж – тавански етаж, който бил разделен на стаи, нещо средно между стая и подпокривно пространство. Било измазано, но не се ползвало. Дядо С идвал, виждал какво се работи и се прибирал. На майсторите помагали дъщерите на С – С. и Ц.. След като била построена новата къща, в нея заживели С и М в долната стая, а на горния етаж живеели децата С. и Ц.. След смъртта на С в къщата живеела М. и дъщерите им. Сестрата на С – П. идвала много рядко, може би веднъж в

годината. На гости идвал и синът ѝ Р. От М. знаела, че когато идвал, спял в старата къща, а се хранил при тях.

Свидетелят А А К, без родство със страните, установява, че М и децата ѝ имат две къщи – старата била наследствена от дядо С, а новата я построил мъжът ѝ. Първо С направил гараж, а след това върху гаража направил къщата, а гаражът станал кухня. Къщата била строена преди 1990 г. в продължение на 3-4-5 години. Най-вероятно С имал съгласието на дядо С за построяване на къщата. Новата къща имала приземен етаж, още един етаж и тавански стаи.

Свидетелят С И З, без родство със страните, установява, че живее през две къщи от ответниците. Те имали две къщи – старата била отдолу, а новата отгоре, откъм улица. Новата къща я построил С Р. Имало гараж и той вдигнал плоча. Н. Р бил съсед на С от лявата страна. Къщата не била на калкан. С измазал къщата и направил всичко с ответниците.

Съгласно приетото по делото заключение на съдебно-техническата експертиза процесната сграда е двуетажна, разположена на уличната регулация и на вътрешната регулационна граница със съседния УПИ XVI-185 в кв. 38. Изградена е с двускатен покрив със стрехи над четирите фасади, прозорци на северната, източната и южната фасади и входи на източната и северната. От север към същата е долепена друга съществуваща в имота постройка. Двуетажната жилищна сграда в УПИ XV-191 в кв. 38, по плана на с. с не е изградена с калканна стена към съседната сграда.

При така установените правнорелевантни факти съдът намира следното от правна страна:

Предмет на делото е иск по чл. 34, ал. 1 от ЗС за делба на съсобствен недвижим имот.

Основателността на иска предполага наличие на съсобственост между страните върху делбения имот на посоченото в исковата молба правно основание, съществуване на имотите, предмет на делба, към момента на приключване на устните състезания и годност на същите да бъдат обект на съдебна делба. Тези правнорелевантни факти следва да бъдат установени по делото при условията на пълно и главно доказване, като тежестта за това е на ищеца.

Основният спор по делото касае съществуването между страните на съсобственост върху делбения имот във връзка с направеното от ответниците възражение придобиване по давност на същия.

Съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗС правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива въз основа на осъществявано десетгодишно непрекъснато владение. Основен елемент на фактическия състав на придобивната давност е владението. То се дефинира от чл. 68 от ЗС като упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя, т.е. като фактически отношения между гражданскоправните субекти, изразяващи се в това, че едните имат фактическата власт върху вещта без да се позовават на правото на

собственост за това, а само на обстоятелството, че в даден момент именно те упражняват съдържанието на правото да си служат с вещта като своя. Владението се характеризира с два признака – упражняване фактическа власт върху вещ (обективен) и обстоятелството, че лицето, което държи вещта, я държи като своя (субективен). Упражняването на фактическа власт върху вещта трябва да е непрекъснато, явно и необезпокоявано, а намерението за своене следва да бъде демонстрирано пред собственика на вещта по ясен и недвусмислен начин. Правните последици на давността, а именно придобиване на вещното право, настъпват след позоваване на давността и се зачитат от момента на изтичане на давностния срок съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗС. Допустимо е на придобивната давност да се позоват и наследниците на лице, което е владяло недвижим имот в давностния срок, но е починало преди да се позове на последиците от придобивната давност, щом те са продължили владението – ТР № 4/2012 г. на ОСГК на ВКС.

В случая от събраните по делото множество писмени и гласни доказателства се установява, че около 1990 г. с с р и съпругата му М. Б. Р. са построили двуетажна жилищна сграда в УПИ XV-191 в кв. 38 по плана на с. с, принадлежащ на с.п.р.. Сградата е построена на уличната регулационна линия и на вътрешната регулационна граница със съдения имот. Строителството е осъществено в продължение на няколко години на мястото на съществуващ в имота гараж. Изградена е масивна двуетажна жилищна сграда на 66 кв.м., като първият етаж се състои от две стаи, кухня (на мястото на стария гараж) и коридор, а вторият етаж е тавански, разделен на стаи. В тази насока събраните по делото гласни доказателства, в т.ч. показанията на свидетеля Р Г Н – син на ищцата, са еднопосочни. Допустимо е да има известно разминаване в показанията на свидетелите относно годината на построяване на сградата, като се има предвид, че става въпрос за събития, случили се преди повече от 30 години, а и в случая разминаването не е съществено, тъй като всички свидетели са категорични, че строежът е осъществен около и преди 1990 г.

Обстоятелството, че строителството е извършено от с с р и съпругата му, а не от с.п.р., както твърди ищцата, се установява на първо място от показанията на свидетелите Д, К и З, които са преки, незаинтересовани, логични и последователни и не се оборват от никакви други доказателства по делото, и на второ място от множеството строителни книжа, съставени през 1997 г. във връзка с узаконяване на сградата. Във всички строителни книжа като инвеститор на обекта е посочен именно с с р, а при извършената от Община Септември на 03.09.1997 г. констативна проверка е било установено, че строителството е започнато от с с р през 1988-1990 г. Неслучайно и процедурата по узаконяване на сградата е приключила с издаване на Акт за узаконяване № 16 от * г., който също е на името на с с р. Доказателство, че строителството е извършено от С и М. Р, е и подписаната от Н. И Ш декларация, с която същият е дал съгласието си съседът му с с р да построи на граничната регулационна линия между парцелите им жилищна сграда, като се

е задължил след време да построи на калкан същата постройка. Декларацията е нотариално заверена на 30.12.1992 г., след извършване на строителството, явно във връзка с узаконяване на сградата.

Действително сред строителната документация се намират единични документи, в които фигурира името на с.п.р. – например виза за проектиране на ЧКЗР и виза за узаконяване, но причина за това е обстоятелството, че към онзи момент същият е бил собственик на парцела съгласно разписните книги.

Строежът е осъществен със знанието и съгласието на собственика на поземления имот с.п.р.. В подкрепа на това са показанията на свидетелката Д, според която същият е следял строителните работи, и преди всичко подписаната от с.п.р. на 08.09.1997 г. декларация по чл. 56, ал. 2, т. 2 от ЗТСУ (отм.), нотариално заверена от кмета на с. с, с която същият е дал съгласието си синът му с с р да узакони на свое име жилищната сграда в собствения му парцел и всички строителна книжа и разрешения да бъдат издавани на негово име. По делото е установено посредством заключението на съдебно-почерковата експертиза, че тази декларация действително е подписана от с.п.р.. След като е подписал декларацията по чл. 56, ал. 2, т. 2 от ЗТСУ (отм.) в качеството си на собственик на поземления имот, същият очевидно не само, че е знаел за осъщественото от сина му строителство, но и е бил съгласен с него.

Установява се от показанията на свидетелите Д и К, че след построяване на жилищната сграда в същата са заживели с с р, съпругата му М. Б. Р. и дъщерите им Ц. С. Р. и С. С. П.. Това обстоятелство се потвърждава и от свидетеля Р Г Н, според когото след построяването на новата къща в нея започнали да живеят вуйчо му и вуйна му, като вуйна му живеела там поСно, а баба му и дядо му живеели в старата къща.

Няма спор, че в полза на с с р не е било валидно учредено право на строеж по реда на чл. 56, ал. 2, т. 2 от ЗТСУ (отм.), тъй като декларацията на собственика на земята не е била вписана в нотариалните книги, както изисква разпоредбата. Следователно при липсата на правно основание за извършване на строителството и за последвалото осъществяване на фактическа власт върху изградения обект, с с р и М. Б. Р. са установили владение първоначално на правото на строеж, а след реализиране на строежа – владение на правото на собственост върху сградата като самостоятелен обект.

Субективното им намерение да държат вещта за себе си се предполага от презумпцията на чл. 69 от ЗС и по делото няма доказателства, които да я опровергават. Намерението за своеене е било явно и недвусмислено заявено от С и М. Р чрез инициране на процедура по узаконяване на сградата след построяването ѝ и снабдяване с необходимите за това строителни книжа и разрешения и на следващо място с деклариране на имота след узаконяването му като тяхна собственост по реда на ЗМДТ и заплащане на дължимите местни данъци и такси в полза на Община Септември.

Данните по делото установяват, че те са демонстрирали намерението си

да своят вещта пред собственика на земята – с.п.р., който по силата на приращението (чл. 92 от ЗС) е придобил собствеността върху сградата от момента на построяването ѝ. За това свидетелства не само обстоятелството, че той е знаел за извършването от тях строителство в имота му и за установяването на фактическа власт върху сградата, но и изрично заявеното от него съгласие сградата да бъде узаконена на името на сина му с подписването на декларацията по чл. 56, ал. 2, т. 2 от ЗТСУ (отм.).

Не е било необходимо С и М. Р са демонстрират намерението си за своене на жилищната сграда пред съпругата на с.п.р., тъй като с нотариален акт № 54, том III, дело № 1340/1997 г., съставен на 23.05.1997 г., същият е признат за изключителен собственик на имота въз основа на давност и наследство, което изключва приноса на съпругата му в придобиването на имота.

Не е било необходимо също така намерението да се държи вещта като своя да бъде заявено пред ищцата П. С. Р., тъй като в нито един момент след установяването на владението до изтичането на придобивната давност тя не е била собственик на земята или сградата. Действително на 15.09.1997 г. по силата на договор за дарение тя е придобила собствеността върху 1/2 ид.ч. от поземления имот, в който е построена сградата, но следва да се има предвид, че към тази дата сградата вече е била построена и е съществувала като самостоятелен обект на правото на собственост, в т.ч. е била узаконена, и след като не е била изрично включена в нотариалния акт за дарение в полза на ищцата и брат ѝ с с р, за разлика от останалите две постройки – жилищна сграда с площ от 77 кв.м. и стопанска постройка с площ от 60 кв.м., то очевидно волята на страните е била тази сграда да не е предмет на дарението. Причината за това е, че дарителят с.п.р. не е считал вещта за своя, а за собственост на сина му с с р въз основа на невписаната декларация по чл. 56, ал. 2, т. 2 от ЗТСУ (отм.) и узаконяването на сградата на името на сина му.

След установяване на владението до смъртта на с.п.р. през 2006 г. са изминали повече от 10 години, през които владението е осъществявано непрекъснато, явно и необезпокоявано, поради което С и М. Р са придобили по давност правото на собственост върху сградата. Това се е случило най-късно през 2000 г., тъй като по делото няма достатъчно убедителни доказателства, от които да се направи извод за точната година на започване на строителството, респективно за установяване на владение върху правото на строеж. След смъртта на с с р през 2011 г. по силата на наследственото правоприемство имотът е преминал в собственост на наследниците му при квоти 4/6 ид.ч. за съпругата му М. Б. Р., с която съвместно по време на брака помежду им са упражнявали давностното владение, и по 1/6 ид.ч. за дъщерите му Ц. С. Р. и С. С. П.. Същите са се позовали на изтеклия в полза на наследодателя им давностен срок чрез снабдяване с констативен нотариален акт за собственост през 2013 г., с което са настъпили правните последици на придобивната давност, считано от изтичане на давностния срок съгласно т. 3 от ТР № 4/2012 г. на ОСГК на ВКС. Следователно имотът е придобит по

давност от С и М. Р преди смъртта на с.п.р. и същият не е бил включен в наследството му, с оглед на което имотът не е съсобствен между ищцата и ответниците. Поради това не следва да се допуска до делба.

По изложените съображения съдът намира, че искът за делба е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

На основание чл. 9 от ТДТГПК ищцата следва да бъде осъдена да заплати в полза на съда държавна такса в размер на 50 лв., а на ответниците – адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Така мотивиран и на основание чл. 235, ал. 2 от ГПК Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. С. Р., ЕГН ***** от гр. София, ул. „Я В“, б*** против М. Б. Р., ЕГН ***** от с. с, общ. Септември, обл. Пазарджик, ул. ****, Ц. С. Р., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „***“ № *, ет. * ап. * и С. С. П., ЕГН ***** от гр. П, ул. „О“ № *, ет. *, ап. * иск с правно основание чл. 34, ал. 1 от ЗС за делба на двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 66 кв.м., находяща се в УПИ XV-191, кв. 38 по плана на с. с, общ. Септември, обл. Пазарджик, при съсед: УПИ XVI-185, УПИ III-184, УПИ XIV-192 и улица, при квоти: ½ ид.ч. за ищцата П. С. Р. и по 1/6 ид.ч. за всеки от ответниците М. Б. Р., Ц. С. Р. и С. С. П..

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК П. С. Р., ЕГН ***** от гр. София, ул. „Я В“, б*** да заплати на М. Б. Р., ЕГН ***** от с. с, общ. Септември, обл. Пазарджик, ул. ****, Ц. С. Р., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „***“ № *, ет. * ап. * и С. С. П., ЕГН ***** от гр. П, ул. „О“ № *, ет. *, ап. * разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 9 от ТДТГПК П. С. Р., ЕГН ***** от гр. София, ул. „Я В“, б*** да заплати по сметка на Районен съд – Пазарджик държавна такса в размер на 50 лв.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните чрез пълномощниците им.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____